

Autor: Gregory Hood

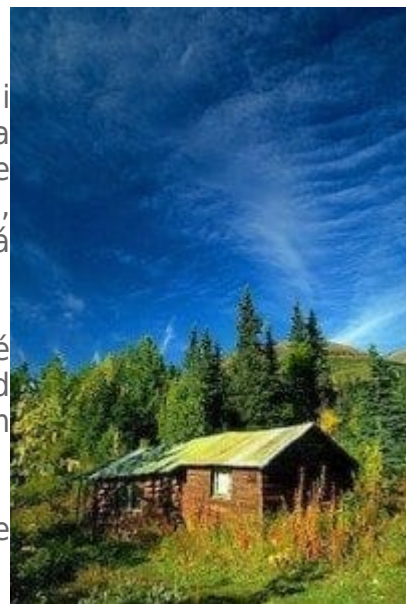
Aby přežili, potřebují běloši nutně získat státní moc. Jak ji získáme, kde, na jakých ideách či kultuře by se měla zakládat a jak k ní dospějeme, zůstává otevřeno debatě. Státní moc bude posledním krokem politického, metapolitického, kulturního, ekonomického a vojenského projektu, který se potáhne dlouhá léta – přesto jinudy cesta nevede.

Zní to jako spousta práce – dokonce práce nebezpečné, těžké nebo nudné. Proč se tedy obtěžovat? Proč se neschovat od katakomb, neotevřít lahvové a nepočkat si, dokud svět kolem nás nepohltní plameny?

Co se stane, když neuděláme nic? Co se stane, když neuděláte nic vy?

Bílí Američané nevěří, že by věci mohly skončit špatně. Možná mají pravdu. Řekněme si to na rovinu: ať už bude politický vývoj jakýkoliv, běloši budou disproporčně zastoupeni mezi bohatými, vzdělanými a mocnými příslušníky společnosti – alespoň dokud budou existovat. Odpůrci masové imigrace poukazují na Brazílii jako nevyhnutelný výsledek pokračování současného vývoje. Brazílii samozřejmě v zásadě ovládají běloši, kteří drží většinu vlivných pozic ve vlivných společnostech a finančním odvětví. Na jihu země stále vzkvétají společenství brazilských Němců, kteří si uchovávají tradice staré vlasti. Jestliže se bude americká budoucnost podobat Brazílii, bělochům zůstanou otevřené dveře k prestižním pracovním pozicím, přiměřeně klidným bělošským čtvrtím a v zásadě slušnému životu.

Postupme v čase ještě o kus dál a podívejme se do Jižní Afriky. V mnoha ohledech se dnes bohatým Jihoafričanům žije lépe než za apartheidu. Jistě, zločinnost raketově vzrostla, ale zemi nesužuje teroristická kampaň. Snadněji se cestuje do zahraničí a udržují globální obchodní kontakty, takže lidé mají širší ekonomické příležitosti. Člověka na každém kroku neobtěžují liberální demonstranti, ragbyový tým se smí účastnit velkých turnajů a navzdory korupci a zneužívání moci vláda ANC zatím neznárodňuje společnosti ani nezabavuje boháčům majetek. Jakkoliv děsivý se může zdát pohled na hlavu údajně civilizované země, jak tancem ve válečném zuluském úboru oslavuje sňatek s další chotí, Jacob Zuma přece jen označuje Afričany za jediné skutečně africké bělochy a dokonce se pozitivně vyjádřil o bělošském africkém městě Orania. Běloši i dnes drží v rukou lví podíl finanční moci v zemi. A pořád se ještě najdou celé čtvrti a oblasti, kam se dá před rozmanitostí uniknout, pokud si právě toto člověk přeje.

Vypojení ze systému?

Technologie se nepřestane vyvíjet. Budeme mít pořád lepší a lepší iPhony. Nebude dlouho trvat a naše auta se budou řídit sama. I uprostřed úporné ekonomické recese se zločinnost drží na relativně nízké úrovni. Se snadnějším sdílením informací a výzkumu mezi nejlepšími badateli jsou vzrušující průlomů na poli medicíny na dosah ruky. Když budete poctivě sedět v lavici, dodržovat pravidla, vystudujete dobrou školu, nebudete dělat vlny, pořád ještě na vás čeká slušná práce a dost peněz na (malou) rodinu. Jakkoli nás může směřování okolního světa frustrovat, nemá smysl brát si společenské trendy za osobní urážku.

„Kolaps“ sice není vyloučen, pravděpodobnější se však jeví pokračování klopýtání kupředu. Přečtěte si bělošské aktivisty z 60., 80. nebo 90. let minulého století: všichni předpovídali liberálnímu systému brzké zhroucení – a přesto zde dnes stojíme. Proč bychom se tedy měli starat? Pokud něco, tak moudré rozhodnutí je dnes – kdy zapojení do mainstreamové americké politiky **pozbylo smyslu** – z politiky „vystoupit.“ Vydělávat peníze. Žít život. Nemám pravdu?

Bohužel *vám to nedovolí*. Ani mnou popisovaný stav tu naneštěstí nebude věčně – možná skončí dokonce ještě během našich životů. Dominance západní globální ekonomiky, za zapojení do níž obětovali bílí Jihoafričané svou zemi, už příliš dlouho nevydrží. S postupem času bude stále těžší vymáčkout alespoň iluzi příjemného soukromého života a i když se vám podaří, mohou vám jej kdykoliv vzít. Tentokrát se věci skutečně mění – ne tak rychle, jak bychom si přáli, ale mění.

Bělošský Západ na ústupu

Naše země dosud zůstávají centry světové vojenské „tvrdé“ i finanční a kulturní „měkké moci“. I přes postupující demografickou výměnu se mezi velmoci – mimo Asii – řadí země s etnicky evropskou většinou: státy EU, USA a Kanada. Přestože běloši v těchto zemích nemají politické zastoupení *jako běloši*, za stávající demografické situace je pro vlády obtížné začít bělochy příliš rychle a otevřeně diskriminovat na základě rasy. V právní oblasti jsou dokonce přímá protibělošská opatření ve Spojených státech na **ústupu** a návrhy jako odškodnění za otroctví zůstávají naprosto nemyslitelné.

Tak to ale nezůstane navždy. Běloši zjevně věří, že až se stanou menšinou, jejich univerzalistické právní zásady zůstanou zachovány. Naneštěstí však máme příklady západních nebo kvazi-západních států ze skutečného světa, které s měnicí se demografickou rovnováhou s ohromující rychlostí vypadly z Prvního světa. Obilnice Afriky, země naděje a slávy – **Rhodesie** – se během pár desetiletí zhroutila do apokalyptické noční můry Zimbabwe – ale černošští afričtí nacionalisté ani bílí liberálové nad tím ani nemrkli. Základní jihoafrická infrastruktura už začíná dosluhovat – zatímco bílou menšinu nepřestávají trestat diskriminací v zaměstnání, vzdělávání a dokonce i při rozdělování charitativní pomoci. Míra chudoby mezi Afrikánci podle očekávání prudce letí nahoru a vraždění farmářů si povšimla dokonce i organizace Genocidewatch. I když mnoho bílých Jihoafričanů drží v rukou nemalé jmění, jejich vratká pozice se každým dalším rokem zhoršuje. Řada jich už uprchla.

Jde ovšem jen o okrajové příklady. James Burnham ve svém zásadním díle *Sebevražda*

Západu (Suicide of the West) začíná popisem přinejmenším století trvajících objektivního a nepopíratelného zmenšování pomyslné mapy „Západu,“ které se navíc v posledních dekádách dále urychlilo. Kdysi centrum středomořské kultury francouzské Alžírsko se po občanské válce, v níž zahynuly stovky tisíc lidí, propadlo zpět k islamistickému primitivismu. Země někdejší „Paříže arabského světa“ Libanon se dnes dostává na titulní stránky médií takřka výhradně díky terorismu, masakrům a občasně izraelské vojenské intervenci. I když si popravdě řečeno cením Fukuyamovy teze o „konci dějin“ dosti vysoko, můžeme poukázat na celou řadu států, které aktivně vracejí k barbarismu a znovu vstupují do „dějin“ tím nejhorším možným způsobem.

Mark Steyn ve svých knihách rád zdůrazňuje, že Britské impérium 19. století mělo ke skutečnému a fungujícímu multikulturalismu mnohem blíže než jakýkoliv příklad z dnešního světa. S výjimkou nejvyšších podnikatelských a finančních kruhů stojí před kosmopolitními bělochy více cestovních omezení než v polovině 20. století nebo století 19., kdy hrstka bělochů ovládala obří říše. Státy se na Západ neobracejí pro radu – vracejí se svým zvykovým normám s tenkým nátěrem technologie. Jak Steyn poznamenává, jde o hodně podivný triumf globalizace, když Afričané prostřednictvím nejnovějších mobilních telefonů šíří zvěsti o čarodějnicích, které lidem kradou přirození. Oproti tezí Christiana Landera můžeme označit konkrétní části světa, kde během jediné generace věci pro bělochy skutečně dopadly špatně. A objektivně – špatně dopadly i pro místní nebělochy.

Co víc, podobný proces lze sledovat i na Západě samotném. Zjevnými příklady budiž Detroit, Camden nebo východní Saint Louis, městské pustiny zničené tím, co Paul Kersey označuje jako „černý spodní proud“ („Black Undertow“), účinněji než tou nejsilnější neutronovou bombou. Bohužel k tomu dochází i Paříži, Malmö i samotném hlavním městě Evropy Bruselu. I přes agresivní „gentrifikaci“ (nejvýstižněji lze tento proces popsat jako „hipsterskou kolonizaci“ někdejších barevných ghett a skoro-ghett – pozn. překl.) míst jako Washington DC je celkový trend ústupu nepopíratelný. Namísto příjemného cestování po propojeném světě globálních megalopolí se bělošští obyvatelé velkoměst ocitnou v budoucnosti scvrkávajících se přiměřeně bezpečných čtvrtí obklopených šířícími se no-go zónami, kam se neodvážejí ani policie. A co je asi nejdůležitější: jakmile se tyto oblasti dostanou pod kontrolu demograficky cizích elementů, nestane se z nich postmoderní liberální ráj portlandského stříhu, ale agresivně xenofobní kolonie, kde jsou soupeřící kmeny z podílu na politické moci systematicky vylučovány.

Likvidace bělošské pracující třídy a tlak na třídu střední jsou pak natolik zjevné, že se o nich zmíním jen letmo. I když prezident Obama hájil své štědré investiční programy vznikem pracovních míst v infrastruktuře a stavebnictví, kvůli masovému přílivu pracovní síly z Třetího světa jsou běloši z těchto pozic fakticky vyloučeni. Z části proto, že běloši (coby zaměstnanci i zaměstnavatelé) jednoduše nemohou soupeřit s načerno placenými ilegály, kteří dostávají od státu peníze na své rodiny i podnikání, mají nárok na dávky, na něž běloši nedosáhnou, a za jejichž zájmy se na plný úvazek zasazují zástupci aktivistů. Navíc žijeme ve společnosti levných úvěrů, nízkých úroků, vysoké spotřeby a nízkých úspor, která si cení laciné pracovní síly výše než té kvalifikované. Všechno zboží od sešivaček po domy se vyrábí na jedno použití – a podobné je to s pracovní silou. Kvalifikovaní bílí pracovníci a dělníci schopní vyrábět věci,

kteří něco vydrží nebo vykonávat kancelářskou práci účinně, nejsou v kurzu.

Dopady na společnost jako celek (lze-li vůbec ještě mluvit o společnosti) se budeme zabývat posléze. Řekněme ale, že vám na plebánech nesejde. Po elitních právnících, geniálních programátorech nebo obratných bankéřích bude poptávka vždy. Řekněme dokonce, že jste jedním z nich. Proč byste si tedy měl dělat starosti?

Nepřežijí ani privilegovaní

Nejprve stojí za zopakování, že *vás mohou zničit kdykoliv a bez ohledu na vaše společenské postavení*. Thilo Sarrazin byl centrálním bankéřem, členem Sociálně demokratické strany a pilířem německého establishmentu. Projevil mírný nesouhlas s masovou imigrací muslimů do Německa, navíc formulovaný jako výzva k ochraně osvícenských hodnot a židovských zájmů. Nijak mu to nepomohlo – byl označen za rasistu a antisemitu a stal se personou *non grata*.

Držet jazyk za zuby nestačí – prozradit něco vás cokoliv. Příliš nahlas povyprávěný vtip, letmý pohled do historie prohlížeče, zlomyslná bývalá přítelkyně a tisíc a jedna dalších nešťastných náhod vás mohou připravit o celý život pracně budované postavení. A je úplně lhostejné, že jste plně oddaný rovnostářským zásadám. Můžou si vymyslet cokoliv – a výsledky ve vyhledávači, kde se vedle vašeho jména objevuje obávaný cejch „rasista,“ nikdy nezmizí. V této společnosti se náš život ocitá vydán na milost našim nepřítelům – a i když vás můžou nechat na pokoji, dokud jste jim prospěšný, klidně se vás mohou zbavit jen tak, z rozmaru. Musíte se upřímně zamyslet nad tím, zda má takový život smysl.

Zadruhé *postupně rostou mezní náklady*. Snad jste nesmírně chytrý, talentovaný a tvořivý. Takových lidí je však bohužel spousta a dnešní společnost si konkurenceschopné ceny cení **nad výsledky**. Můžete být nejlepší programátor ve vaší společnosti – to však ještě neznamená, že vás neohrožuje přemístování (outsourcing) průmyslu, jakmile analýza ukáže, že se dají najmout Indové, kteří jsou z 90% tak dobří jako vy, ale budou programovat za 80% ceny vaší práce. Už nestačí být nejlepší – musíte být nejlepší a nejlevnější; navíc soupeříte na globálním trhu. K tomu všemu nad vámi mají pracovníci, podnikatelé i majitelé z cizích zemí různé výhody: od nespravedlivého globálního obchodního systému, přes ekonomické výsady přidělované americkou vládou, až po obyčejný etnický nepotismus zasahující celá odvětví.

Mimoto se běžný život neustále zdražuje a obtížněji se na něj dosahuje. Nemáte-li možnost přestěhovat se do bohatého bělošského nebo orientálního školního okrsku – kterých je stále méně a méně – působí státní školy jako špatný vtip. Soukromé školy pak jsou nesmírně drahé. Nabízí se možnost domácího vzdělávání, ale k dosažení životní úrovně dříve udržitelné z jedné průměrné výplaty dnes může být třeba příjmů obou. I když děti nemáte, záplava poplatků, regulací, rostoucí nájmy, cena dopravy a nemožnost spolehnout se na základní infrastrukturu znamená, že za stále víc dostáváte stále méně. Jistě, třeba vyděláte dost na to, abyste se udrželi nad vodou, ale tlak narůstá. Rezervy se zmenšují – ať už jde o jistotu zaměstnání, životní náklady i udržení stávajících výhod. Coby příslušníkovi politicky bezmocné třídy vám mohou kdykoliv všechno sebrat – jak už dnes vláda pomalu plánuje s masivním **zvýšením daní** a nepokrytým zestátněním důchodových úspor. V této společnosti,

kde se nám dostává všech nákladů sociálního státu bez jakékoliv z jeho výhod, nejsou vaše inteligence, kázeň a pracovitost konkurenčními výhodami.

Třetí bod je ten pravděpodobně nejvíce znepokojivý: i kdybyste snad skutečně mohli zaručeně být ti nejchytřejší, nejvýkonnější a narození jako příslušníci elity s těmi nejlepšími konexemi, nevydrží to tak navždy. *Postupné vytlačování západních zemí z vedoucích pozic globální ekonomiky bude mít kromě nového rozestavení geopolitické šachovnice i dalekosáhlé společenské, finanční a kulturní následky.* Všichni Američané – od nejvyšších velkofinančníků po nejposlednějšího lumpenproletáře – těží z nesmírné strukturální výhody: příslušnosti k dominantní světové kultuře. Komunikace v angličtině, přístup na americké univerzity a přiměřeně spolehlivá a korupce prostá infrastruktura – to vše sice považujeme za samozřejmosti, ale ve skutečnosti mají tyto výhody reálnou ekonomickou hodnotu. I když jste chudý a nevzdělaný – dokážete-li se vyškrábat na vršek amerického systému, ocitli jste na vrcholku systému světového, a už jen z toho titulu máte automaticky náskok před ostatními.

Jak už jsem ale řekl: nepotrvá to věčně. Americký ústup z neohrožené vedoucí pozice se stal jen otázkou času. Jako západní nástupce Ameriky bývá sice tradičně přetřásána Evropská unie, ta však stojí nad propastí a zoufale se pokouší podepřít řítící se finanční sektory nejen na periferiích (země jako Španělsko či Řecko), ale dokonce i v centru (Francie, Itálie). Spojené státy americké sice opakovaně přestály předpovídaný úpadek a zůstávají hospodářskou supervelmocí, dluhová situace naší země si však nezadá s tou řeckou a těsně vyhýbání se recesi se podle všeho stalo novým normálem.

Budoucnost patří nastupujícím asijským velmocem: etnicky homogenním, nacionalistickým zemím, lhostejným nebo odmítavě se stavícím k západní rétorice o lidských právech či volném trhu. Zatímco Západ osciluje mezi aplikací islámské šaría v rámci svých soudních orgánů a veřejným financováním operací na změnu pohlaví ilegálních imigrantů, Čína potichu kolonizuje celý africký kontinent a upevňuje obchodní vztahy s Latinskou Amerikou. I když je Indie anglicky mluvící zemí, objevují se náznaky ochlazování vztahů se Západem ve prospěch obchodních partnerství s ostatními asijskými zeměmi. Tradiční kulturní jistoty se hrouť – i australská vládní strana totiž nedávno vyhlásila plány opustit britskou a západní identitu země ve prospěch asijské budoucnosti.

Zamysleme se nad konkrétními následky. Pro bělochy i Židy bude stále obtížnější kontrolovat globální finanční systém. Japonský, singapurský, korejský, tchajwanský a v první řadě čínský model ekonomiky poháněné státem zavře západní konkurenci mnohé dveře. Asiaté nevidí nic špatného na etnickém nepotismu při obsazování předních pozic korporací. Není příliš jasné, jak bude chtít Západ se svým zmirajícím průmyslem a pracovní silou, v níž bělochy nahrazují nevzdělaní vesničané z třetího světa, této síle konkurovat. Mnohé strukturální výhody západních zemí (především Ameriky), jako kontrola internetu, angličtina a pověst „bezpečného útočiště“ pro investice i politická stabilita budou postupně ztrácet na významu. Se sklouzáváním z prvního světa do světa třetího se budě měnit i ekonomická situace, a místní elity budou za své bohatství spíše než kreativité vděčit politickým konexím a osud zemí budou v konečném důsledku držet v rukou zahraniční investoři a banky.

Americkým esem v rukávu tradičně je status dolaru coby světové rezervní měny. Co však nemůže trvat věčně, zpravidla ani věčně netrvá. Nedojde k tomu během druhého Obama funkčního období; a nejspíš ani v tomto desetiletí; ale v určitém bodě přestane být pro zbytek světa výhodné nadále snášet americké ekonomické machinace. A právě toho dne půjde bárka ke dnu.

Odklad rozsudku by Americe mohly poskytnout energetické rezervy, ale spoléhat na to, že je naše země využije smysluplně, znamená předpokládat víru ve schopnost efektivní správy amerického politického systému, což zdaleka není jisté. Co víc, výsledek by mohl do jisté míry připomínat „surovinové prokletí“ afrických a arabských zemí, které si vypěstovaly takřka existenční závislost na těžbě dané suroviny a následném přerozdělování zisků autoritářskou vládou. Konec konců – nedá se říct, že by se Rusku podařilo přetavit jeho nesmírné surovinové rezervy v dynamické a korupce prosté hospodářství.

Jakkoliv se bělošští nacionalisté intenzivně zabývají demografickou hrozbou představovanou černochoy a Hispánci, tyto skupiny nás na špici globálního systému nahradit nedokáží – jen nás stahují dolů. V dlouhodobější perspektivě je mnohem významnější přesun těžiště globální ekonomické moci do Asie, který odřezává bělochům přístup na nejvyšší místa finančního odvětví. Kulturně pak podkopává myšlenky klasického liberalismu jako radikální individualismus, volný trh a migraci otevřené hranice, propagované jako „neoddělitelní“ společníci konce dějin. Také to předznamenává konec nadvlády amerických kulturních trendů nad globálními trhy – normou „kultury“ mladých se stane „Gangnam Style.“ Jistě, je to přijatelnější než svět uctívající americký hip-hop, ale uspíší to přesun ekonomické a kulturní moci ze Západu do Asie.

I když k tomu nedojde ze dne na den, pro Spojené státy se časem kvůli plýtvání silou v nekonečných blízkovýchodních válkách stane vojensky nemožným nadále udržovat mocenskou rovnováhu v Pacifiku. Klíčoví spojenci jako Jižní Korea a zejména Japonsko se mohou rozhodnout pro nezávislou zahraniční politiku. USA budou postupně v klíčových globálních oblastech vytlačeny na okraj, spolu se svými fakticky demilitarizovanými evropskými „spojenci.“

Výše naznačený vývoj neznámá pro radikální tradicionalisty ani zastávce našich lidí špatné zprávy – otevírají se totiž nesčetné lákavé prostory pro akci (a osobně dávám přednost Gangnam Style před Lady Gaga). Pro jednotlivé bělochy však bude obtížnější vyšplhat po žebříčku systému až na nejvyšší příčky. „Náš“ systém to sice nebyl nikdy, ale až ho ovládnou lidé, kteří ani jako my nevypadají a nemluví naším jazykem, stane se skutečný úspěch nemožným.

A konečně – všechno, co jsem nastínil, se *odehrává v atmosféře utužující se společenské a ekonomické kontroly namířené proti bělochům*. Díky internetu a sociálním sítím lze lidi snáze sledovat a škatulkovat. Evropané a Kanadčané už zkušenosti s kriminalizací politického aktivismu mají; díky afirmativní akci dosazení soudci Nejvyššího soudu pak postupně dláždí cestu k neutralizaci Prvního dodatku ústavy i tady v USA. Až dojde ke ztrátě americké kontroly nad internetem, dále to výrazně umenší možnosti disidentů projevit svůj názor.

Schválení Obamovy zdravotnické reformy, předpokládané zvýšení daní, volání po daních celosvětových, zátahy proti neziskovkám, různá omezení církví a společenství a narůstající byrokratizace každodenního života ukazuje míru jasnozřivosti, kterou James Burnham projevil svou předpovědí o vzestupu „manažerské třídy.“

Před očima nám vzniká systém globální **anarcho-tyranie**, kde barevný lumpenproletariát žije mimo zákon, zatímco běloši se musejí i při běžných hospodářských úkonech řídit velice těsnou regulací. Nejde jen o to, že takovýto život ovládaný lidmi, kteří vás nenávidí, ani nestojí za žití. Znamená to, že naši lidé nedostanou šanci uspět, ani když se budou řídit všemi pravidly, jelikož „úspěchu“ se bude dosahovat takřka výhradně nikoliv tvrdou prací, ale oddaností centrální moci. Podobně jako ve světě **Atlasovy vzpoury** jsou platné zákony natolik všeobímající, že vláda může podle práva zakázat jakékoliv projekty a podnikání se jí zlíbí. A s přesunem těžiště globální ekonomiky ze Západu nemusí stačit ani příslušnost k tajnému spolku **Skull & Bones**.

Bílí liberálové (a Židé) sice budou oprávněně doufat, že dnes v politice vyplavou nad rozvířenou směsici mas třetího světa – zítra tomu tak ale být nemusí. Stále více zákoutí mocenské struktury se jim uzavře jen titulu jejich „barvy.“ V mnoha amerických městech jsou pozice starosty a radních rezervovány pro černochoy – bez ohledu na to, jak liberální a pročernošské jsou pozice a program bělošského protikandidáta. Hračkami afirmativní akce se postupně stávají i křesla na Nejvyšším soudu a v Kongresu. Po uzavření veřejného i soukromého sektoru ztratí perspektivu i ti nejschopnější a známými nejlépe vybavení běloši a tím nejlepším, v co budou smět doufat, se stane moderní kulačení ve službách systému, vytvořeného k jejich uzurpaci a nahrazení.

Závěrem

Stát brazilského stříhu není pro bělochy katastrofickým scénářem – spíš tím neoptimističtější. Dnes doslova nemyslitelné věci – jako nepokryté znárodňování majetku bělochů, záměrná násilná perzekuce i právní vyloučení z mocenských pozic na základě rasové příslušnosti – se pro protibělošskou levici stanou během generace normou. Pravice, plně oddaná obraně zájmům velkokapitálu, se na odpor nepostaví, jelikož nejvyšší patra kapitalismu stále častěji obsazují neběloši.

Nejde zůstat stranou a mlčet. Nedostanete možnost v klidu pracovat a doufat, že vás nechají na pokoji. Jestliže je v dnešní Americe dosažení slušného života už tak dost obtížné, do budoucna to bude jen horší. Vybudujete si farmu – vezmou vám ji. Pokusíte se odtrhnout od společnosti a vrátit se k přírodě – najdou si vás. I když se do ničeho nebudete chtít míchat, neoplatí vám stejnou mincí.

Můžete doufat, že vám podaří vydělat si na slušné živobytí a modlit se, aby se vám ze dne na den nerozplynulo. S každým přibývajícím rokem to však bude horší. Budete se muset víc a víc spoléhat na vlastní zdroje s tím, jak se společnost bude propadat do marasmu klamu a neschopnosti. A konečně, s každým dalším rokem budou mít síly proti vám směřující nenávisti volnější a volnější opratě.

Dospěli jsme do bodu, kdy poctivé studium na dobré škole a zodpovědné nakládání s penězi už nejsou výhodou, ale nesmírnou ztrátou času. Síly destrukce nabírají rychlost a konsolidují svou globální moc – sotva někde najdete úniku. Nejde jen o to, že na vás po smrti zapomenou a/nebo vás budou nenávidět – ocitli jsme se v situaci, kdy se v tomto světě, tomto životě, stává individuální úspěch nemožným.

Jedna alternativa však existuje: etnostát. Být součástí skutečného národa a společnosti, kde státní moc pracuje pro zájmy svých lidí. Buď to – nebo zánik; a pokud už dnes nejste skutečně pokročilého věku, nebude možné ani v pohodlí počkat, až se přesype písek vašich pomyslných hodin.

Snad se o politiku nezajímáte – politika se však zajímá o vás. Špatný konec nejen že je možný – je nevyhnutelný. Půjdou po vás, vašem zaměstnání, rodině a všem, na čem vám záleží. Metody tohoto útoku si můžete denně studovat v novinových titulcích, výsměšných reklamách, v neustále se navyšujícím daňovém výměru, v tuctu každodenních setkání, po nichž se cítíte jako občan druhé kategorie v zemi vybudované vašimi předky. Můžete se poddat, přijmout útlak, hrát podle pravidel a dělat všechno tak, jak vám přikáží. Nakonec na tom nesejde.

Boj není volbou – to je dané. Jediná volba zůstává mezi zoufalým bojem za bělošskou domovinu – nebo kapitulací před věčnou tmou. A co hůř – nikoho to nebude zajímat.

Úvaha Gregory Hooda *Can you drop out?* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 4. prosince 2012.